

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **Z. B.**, zast. JUDr. Miloslavem Langerem, advokátem, se sídlem ve Zlíně, Klečůvka 83, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 10. 2. 2005, č. j. 36 Az 28/2004 – 44,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 6. 1. 2004, č. j. OAM-6463/VL-19-04-2003. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatelka současně s kasační stížností požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí, pak stěžovatelka v obecné rovině namítala porušení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona

č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a § 12 zákona o azylu. Požadovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V napadeném rozsudku dospěl Krajský soud v Brně, obdobně jako žalovaný správní orgán, k závěru, že stěžovatelka v řízení o azylu netvrdila důvody upravené § 12 zákona o azylu, tj. netvrdila, že by v zemi původu byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatelka i podle soudu uváděla toliko ekonomické důvody, nezaměstnanost a úmysl uzavřít manželství v České republice. Žalovaný správní orgán tak podle soudu postupoval v souladu se zákonem, pokud žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Proto i soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ji rozsudkem zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost. Kasační stížností namítá důvody vymezené v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., jejichž naplnění shledává v tom, že soud nezohlednil to, že stěžovatelka splňuje podmínky § 14 zákona o azylu; v jejím případě jsou podmínky zvláštního zřetele a proto jí měl být udělen tzv. humanitární azyl. Dále stěžovatelka uvedla, že krajský soud neměl dostatek důvodů pro své rozhodnutí. Na základě výše uvedených skutečností pak požadovala, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně bylo zrušeno a vráceno k dalšímu řízení.

Žalovaný nepodal ke kasační stížnosti žádné vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud přezkoumával v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatelka uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a) a d) s. ř. s..

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé

Naplnění takto uplatňovaných důvodů však Nejvyšší správní soud v souzené věci neshledal.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu přitom stanoví, že *žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud stěžovatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.*

Jak Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního spisu, stěžovatelka podala dne 11. 12. 2003 žádost o udělení azylu, ve které zejména uvedla, že na Ukrajině neměla práci a do České republiky přijela v roce 2001 za prací. Zde se seznámila se svým přítelem a chtěla by se za něj provdat. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 22. 12. 2003 stěžovatelka uvedla obdobné důvody, tedy že do České republiky přijela za prací, přicestovala 1. 1. 2001 na podnikatelské vízum, vízum si neprodloužila. V roce 2003 se vrátila na Ukrajinu a řekla rodičům, že má v České republice přítele a chtějí se vzít. Rodiče nesouhlasili, vyhnali ji z domu, proto se 21. 6. 2003 vrátila do České republiky. Podle cizinecké policie neměla v pořádku doklady a v srpnu 2003 dostala vyhoštění. Proti rozhodnutí se odvolala, 10. 12. 2003 „dostala papír a ihned přišla“ požádat o azyl.

Z výše uvedeného tak vyplývá i pro Nejvyšší správní soud závěr, že stěžovatelka žádala o udělení azylu toliko z ekonomických či osobních důvodů, tedy z důvodů, které nejsou vymezeny zákonem o azylu, a tedy důvodů, pro které nelze udělit azyl. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn objektivně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Nejvyšší správní soud se přitom plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným a potažmo i krajským soudem,

neboť ani podle názoru zdejšího soudu stěžovatelka netvrdila, že je pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Stejně tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelka o azyl požádala až po udělení správního vyhoštění.

Námítku stran nesprávného právního posouzení, resp. nedostatku důvodů rozhodnutí, neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou.

Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s názorem Krajského soudu v Brně uvedeným v napadeném rozsudku, že správní orgán nepochybil, pokud žádost žalobce o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm.g) zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud stěžovatelce nemohl přisvědčit ani v námitce, že v jejím případě, pro důvody zvláštního zřetele hodné, mělo být postupováno podle § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl). K tomu je nutno konstatovat, že správní orgán na případ stěžovatelky použil tzv. zkráceného řízení o azylovém právu, uplatněného na základě zjevně nedůvodného návrhu na zahájení řízení. Žádost stěžovatelky o udělení azylu shledal nedůvodnou, protože žadatelka neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Uvedené posouzení ve svých důsledcích znamená, že neprobíhal proces dokazování o tom, zda byly splněny podmínky stanovené v § 12 zákona o azylu. Jestliže se správní orgán nezabýval meritorně posouzením toho, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata ustanovení § 12 zákona o azylu, pak se nemusel zabývat ani splněním podmínek § 14 (§ 13) zákona o azylu. V posuzované věci napadené rozhodnutí správního orgánu také výrok rozhodnutí ohledně udělení azylu podle § 14 (§ 13) zákona o azylu neobsahuje. Správní orgán se přitom, aniž by však musel, otázkami udělení těchto forem azylu zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Toto formální pochybení správního orgánu však nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nezpůsobuje ani jeho nicotnost. Krajský soud se tímto nedostatkem napadeného rozhodnutí nezabýval, nicméně pro to mu nelze vytknout nezákonný postup, neboť z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se zcela přesvědčivě vypořádal s výrokem napadeného rozhodnutí, který je v něm obsažen, tedy s výrokem o tom, že žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Pokud nyní stěžovatelka namítá, že nebylo postupováno podle § 14 zákona o azylu, je třeba s ohledem na výše uvedené uzavřít, že za situace, kdy bylo rozhodnuto o neudělení azylu z důvodu § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, posuzování podmínek příp. udělení azylu podle § 14 zákona o azylu již nepřicházelo v úvahu. Ostatně i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 – 71) plyne, že „Zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné [§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu], znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože neexistence těchto důvodů je podmínkou rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny), nemůže správní orgán tímtož rozhodnutím vyslovit, že se azyl podle § 13 nebo podle § 14 neuděluje.“

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že nepřisvědčil v žádné z uváděných námitek, neb stěžovatelkou označené důvody, tedy důvody vymezené v § 103 odst. 1 pod písm. a) a d) s. ř. s., v souzené věci neshledal.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s.. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu